

17. A NAGY MEGMÉRÉS

Jel. 11,1-2.

I. János feladata a látomásban

János apostol látomásbeli élményei folytatódnak tovább a 10. fejezet eseményeivel kapcsolatban. Nem időzhetett sokáig az előző keserű tapasztalatainál, mert Jézus újabb szolgálatra és feladatra szólította. *„Ismét prófétálnod kell néked sok népek, nemzetek, nyelvek és királyok felől”* (10,11.). Egy Istentől származó üzenet hirdetéséről van itt szó, amit az egész világhoz el kell juttatni. Most pedig bővült János feladat azzal, hogy bizonyos dolgok megmérését bízta rá az angyal.

Szükséges szem előtt tartani azt, hogy János itt egy jelképes személlyé minősül át. Látomásbeli cselekedetei olyan eseményeket mutatnak be, amiket majd a későbbi korokban mások fognak elvégezni, illetve amelyek másokkal fognak a valóságban megtörténni. Ezékiel prófétának hasonló módon kellett közvetítenie Isten üzenetét. Végig kellett játszania azt, ami majd Izráel népével, illetve bizonyos személyekkel fog megtörténni. (Lásd: Ezék. 4,1-13; 12,1-16.)

János azt a megbízást kapja, hogy az Istentől kapott eszközzel mérjen meg három dolgot: *„az Isten templomát és az oltárt, és azokat, akik abban imádkoznak”* (1. vers). Ha valamit meg kell mérnünk, akkor ez azt igényli tőlünk, hogy alaposan megnézzük, megvizsgáljuk, tanulmányozzuk azt, amit mérünk. Azért szükséges ezt tennünk, hogy egyetlen részlet se maradjon le, ne kerülje el a figyelmünket. A megadott prófétikus időben tehát először is különleges figyelmet kell fordítani az Isten templomára. Megmérni és megvizsgálni minden részletet vele kapcsolatban. A következőkben vizsgáljuk meg, hogy miért kellett nekik koncentráltan a templomra figyelni.

II. Az Isten temploma

János apostol jól ismerte a Heródes-féle templom felépítését. Ebben a templomban kétféle tornáccal, vagyis udvarral lehetett találkozni. Volt egy belső tornác, amely fel volt osztva az asszonyok, a férfiak és a papok részére. Volt azonban egy külső tornác is, amelyet azok is igénybe vehettek, akik a belsőbe nem mehettek be, mint például a pogányok. Ezt a két udvart egy fal választotta el egymástól. Krisztus viszont azért jött, hogy ez az elválasztó fal leomoljon. *„Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. Mert Ő a mi békességünk, ki egyé tette mind a két nemzetséget, és lerontotta a közbevetett választófalat”* (Eféz. 2,13-14.). Az avatatlanok számára még halálbüntetés mellett tiltották meg a belső udvarba való belépést a zsidók.

Ebben az isteni parancsban azonban nem erről a jeruzsálemi templomról van szó. Amikor János a látomást kapta, akkor már ez a templom romokban hevert. Mivel pedig Isten nem tekinti többé választott népének a zsidókat, ezért a jövőre nézve sem tekinthető Jeruzsálem az istenimádat központjának. Ebben a prófétikus időben csak egyetlen templomról mondható el, hogy az istenimádat központja. Ez a templom viszont a mennyben van. *„Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk”* (Zsid. 9,24.). *„Fődolog pedig azokra nézve, amiket mondunk, az, hogy olyan főpapunk van, aki a mennyei Felség királyi székének jobbára üle, Mint a szent helynek és amaz igazi sátorának szolgája, amelyet az Úr és nem ember épített.”* (Zsid. 8,1-2.).

Ennek a mennyei templomnak a Földünk a külső tornáca. Ezt a következők alapján lehet kimondani: Az árnyékszolgálatban az előudvar volt az a hely, ahol az áldozati állatokat levágták, és vérüket innét vitték bemutatásra Isten elé a templomba. A mi áldozati Báránynk, Jézus Krisztus ezért mutatta be áldozatát itt a földön, mint a mennyei templom előudvarában.

Az a tény, hogy Jánosnak csak a templomot kellett megmérnie, a következőket akarja mondani részünkre. Isten népének figyelme ebben az időben a templom belsejében folyó szolgálat felé fog fordulni. Ami a tornácon történik, az csekélyebb jelentőségű számunkra. Az Isten figyelmének középpontjába pedig azok az emberek kerülnek, akik az Isten templomában imádkoznak. Ezek az imádkozók azonban csak az *„oltár”* közvetítése által vannak ott imáikkal a templomban. Ezen az oltáron Jézus áldozatának érdeme, mint jó illat kerül a szentek imáihoz, és így válnak elfogadhatóvá Isten színe előtt. Aki azonban Jézus érdeme által, hit által belép ebbe a templomba, az meg lesz mérve az Isten által adott mérőeszközzel.

Mint már említettem, Isten népének figyelme ebben az időben a 2300 éves prófécia megértése alapján irányult a mennyei templomban folyó szolgálat felé. Ennek megértésére azonban csak akkor jutottak el, amikor beható tanulmányozás tárgyává tették annak a földi templomnak a szolgálatát, amely pontosan a mennyei mintájára készült. Miközben figyelmüket a templomi szolgálatra irányították, megértették, hogy mit jelent a 2300 éves próféciaiban jelzett *„kiderül”*, vagy más fordítás szerint *„megtisztítatik a szenthely”* (Dán. 8,14.) kijelentés.

III. A templomi szolgálat Izráelben

A templomban végzett szolgálatot, évenkénti körforgásában két fő részre választhatjuk szét, a naponkénti és az évenkénti szolgálatokra. A naponkénti szolgálat eszközölte azt, hogy a bűnös megszabaduljon bűneinek terhétől, és feltételes kegyelmet nyerjen. A bűnös bűne azonban ekkor még nem lett eltörölve, hanem csak ettől kezdve már nem őt terhelte. A közbenjáró szolgálat által ugyanis át lett ruházva a bűne a templomra, a szentélyre. Az egész évben így átruházott bűnöktől kellett a Szentélyt jelképesen megtisztítani egy meghatározott időben,

minden évben egyszer. Ezért az évenkénti szolgálat legjelentősebb ünnepe az engesztelési nap volt, amelynek a rendeltetése a Szentély megtisztítása volt. A Szentély megtisztítása egyúttal a bűnök eltörlésének, illetve egy újabb áthárításának az alkalmá volt. Ez a szolgálat döntötte el végérvényesen Isten népének sorsát Isten előtt, de csak azoknak a sorsát, akik év közben átruházták bűneiket a Szentélyre.

Az évenkénti engesztelési ünnep az Úr Jézusnak azt a főpapi szolgálatát, illetve cselekedetét jelképezi, amelyet az időknek végén kell elvégeznie a mennyei Szentélyben. A mennyei Szentély megtisztítása magába foglalja a végítélet egyik részletét. Ennek a munkának kezdő fázisa a vizsgálati ítélet, vagyis Isten népének a megítélése. Befejező fázisa pedig az ítélet végrehajtása, amelynek következtében a bűn véglegesen eltűnik az egész világmindenségéből.

IV. Isten ítélete

A Biblia tanításától idegen az az elképzelés, amely szerint Isten ítélethozatal nélkül juttatna bárkit is örök életre, vagy a kárhozat büntetésére. Mindannyiunknak meg kell jelennünk Előtte ítéletre. *„Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki megjutalmaztassék aszerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt.”* (2Kor. 5,10.). A jutalmazás vagy büntetés csak ezután lehetséges. Isten igazságosságával ellenkezne, ha Ő másként tenne.

A Biblia sehol sem tanítja azt, hogy Isten a haláluk pillanatában mondana ítéletet minden ember sorsával kapcsolatban, Ádámtól kezdve napjainkig. Az ítélet megtartása egy történelmi esemény a megváltás történetének részeként. Ezért az Isten ítéletének egy meghatározott ideje van az emberiség történelméhez igazítottan. Erre az időpontra egy különös üzenet által hívja fel Isten az emberek figyelmét. *„És láték más angyalt az ég közepén repülni, akinél az örökkévaló evangélium volt, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, minden nemzetségnek, ágazatnak, nyelvnek és népnek. Ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és neki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait.”* (14,6-7.). Ebből pedig az következik, hogy Jézus dicsőséges visszajövele addig nem következik be, amíg az evangéliumnak ezt az üzenetét meg nem ismeri minden ember. *„Az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyágul minden népnek; és akkor jó el a vég”* (Mt. 24,14.).

A Biblia tanítása szerint kétféle ítéletet ismerhetünk meg. *„Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házában: ha pedig először mi rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végük, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának?”* (1Pét. 4,17.). Már ebből is kitűnik, hogy az igazak megítélése nem a gonoszokkal egy időben történik. De Pál apostol is megerősíti előttünk azt, hogy Jézus *„ítélni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor, és az ő országában”* (2Tim. 4,1.). Ez abból is

kitűnik, hogy a gonoszok megítélésében már az igazak is részt fognak venni. *„eljött az öreg korú, és az ítélet adaték a magasságos egek szenteinek”* (Dán. 7,22.). *„Nem tudjátok-é, hogy a szentek a világot ítélik meg?... Nem tudjátok-é, hogy angyalokat fogunk ítélni”* (1Kor. 6,2-3.).

Az ítélettel kapcsolatban felvetődhetnek bennünk különböző kérdések. Miért van szükség ítéletre? Mindenekelőtt azért, mert az Isten bűnbocsátó kegyelme, amit naponta igénybe veszünk, csak feltételes kegyelem. Istennek ez a kegyelme megszabadít a bűn terhétől, de azok továbbra is feljegyezve maradnak Istennél. Amikor Jézus az adós szolgáról való példázatát mondta el, akkor éppen ezt akarta benne hangsúlyozni: *„Annakokáért hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, aki számot akar vetni az ő szolgálóival... Ekképen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek”* (Mt. 18,23-25.). Azt akarja megértetni Isten a földi templomi szolgálat rendszere által is, hogy nekünk nemcsak bűnbocsátó kegyelemre van szükségünk, hanem a büntörlő kegyelemre is, és ezekben nem egyszerre részesülünk. A büntörlő kegyelmet csak az ítélethozatal után adhatja nekünk Isten, kinek-kinek akkor, amikor az ő nevére kerül a sor. Az ítélet munkájának befejezésekor pedig végül kimondja: *„Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltessék meg ezután is.”* (22,11.).

Talán sokakban megfogalmazódik az a kérdés, miért van szükség két ítéletre? Először is azért, hogy Jézus a dicsőséges visszajövetelekor már az örök élet jutalmát hozhassa a megváltottak részére. Másrészt azért is, mert a megváltásban részesülők bűneit át akarja ruházni Sátánra, mint azok eszmei szerzőjére, de addigra már együtt kell legyen ezeknek a bűnöknek a listája. Harmadszor pedig azért, mert Isten meg akarja tisztelni az ő gyermekeit azzal, hogy részt ad nekik a gonoszok és az elbukott angyalok megítélésében, ami a Mennyben az ezer éves időszak alatt fog megtörténni.

V. A vizsgálati ítélet

A vizsgálati ítélet eseményét Dániel próféta mutatja be a legrészletesebben. *„Nézém, míg királyi székek tétetének, és az öreg korú leüle, ruhája hófehér, és fejének haja, mint a tiszta gyapjú; széke tüzes láng, ennek kerekai égő tűz; Tűzfolyam foly és jön ki az ő színe felől; ezerszer ezeren szolgálnak néki, és tízezerszer tízezeren állnak előtte; ítélők ülnek le, és könyvek nyitattának meg... Látám éjszakai látásokban, és ímé az égnek felhőiben mint valami emberfia jöve; és méne az öreg korúhoz, és eleibe vivék őt. És ada néki hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgálja; az ő hatalma örökkévaló hatalom, amely el nem múlik, és az ő országa meg nem rontatik.”* (Dán. 7,9-10; 13-14.). Ez az öregkorú, aki itt bemutatásra kerül, az Atya. Dániel azonban csak jelképes alakban szemlélteti Őt. Az Atyát ugyanis *„soha senki nem látta”* (Jn. 1,18.) még a bűnös emberek közül. Mert *„a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől, és bűneitek fedezték el orcáját ti elöttetek”* (Ésa. 59,2.). Az ember ugyanis, bűnös

állapotában nem bírná elviselni az Isten teljes dicsőségét. *„Orcámat azonban, mondá, nem láthatod; mert nem láthat engem ember, élvén.”* (2Móz. 33,20.). *„Mert a mi Istenünk megemészítő tűz”* (Zsid. 12,29.).

Isten a legkülönfélébb alakokban jelenik meg a látomásokban, rendszerint a látomás céljának legjobban megfelelő és legkifejezőbb, a legtöbbet mondó alakban. Jellegzetes példa erre János apostol látomása, amikor Jézust fehér lovon ülve látja visszajönni, akinek a ruhája csupa vér (19,11-16.). Más alkalommal viszont oroszlánként, majd pedig megölt bárányként szemlélheti Őt (5,6-7.). Viszont senki sem gondolja komolyan, hogy Jézus a valóságban is ilyen módon néz ki és ilyen módon fog visszajönni. Hasonlóképpen kell tekinteni az Atyát egy öregemberként való bemutatására is. Valószínűleg a tekintély és a tiszteletadás kerül előtérbe ezzel a bemutatással.

A Dániel és János látomásában látható királyiszékek olyan lények részére lettek letéve, akiknek megadatott az ítéletben való aktív részvétel. János apostol úgy ismerhette meg ezeket a lényeket, mint a „24 vén”-t. Az ő írásaiból tudjuk, hogy az emberi család képviselőiként vannak ott maguk is, mint megváltottak. (lásd: a 9. rész III. pontját). Bizonyára azokról van itt szó, akik Jézussal együtt támadtak fel, és akik azután el is mentek Vele a Mennybe.

Azok az angyalok, akik a vizsgálati ítéletben Isten előtt teljesítenek szolgálatot, valószínűleg azok, akik az emberek életét ismerték kezdettől fogva végig. Nevezhetnénk őket úgy is, hogy ők voltak a mi őrző angyalaink. Ezek a lények, mint életünk tanúi vannak jelen ebben az ítéletben. Ez a vizsgálati ítélet a mennyei könyvekben feljegyzésre került dokumentálás alapján kerül megrendezésre. Isten őt könyvben vezeti az emberekkel kapcsolatos feljegyzéseket, és a vizsgálati ítélet alkalmával ezek a könyvek lesznek elővéve.

Életnek könyve: Ez a könyv az Isten népének, a megváltottaknak a névsorkönyve. Ebbe akkor kerül bejegyzésre valakinek a neve, amikor valaki elfogadja Jézust személyes megváltójaként, ez a könyv ugyanis *„a Báránnyé, aki megöletett, e világ alapítása óta”* (13,8.). Jézus azt mondta, hogy *„aki... hisz én bennem, soha meg nem hal”* (Jn. 11, 26.), ami azt jelenti, hogy a Benne való hit által *„általmentünk a halálból az életbe”* (1Jn. 3,14.). Ennek értelmében ettől kezdve a *„neveink föl vannak írva az életnek könyvében”* (Fil. 4,3.), mert ettől fogva már az örök élet várományosai vagyunk.

Emlékkönyv : Ebbe a könyvbe kizárólag a jó cselekedetek kerülnek feljegyzésre, de csak azoknak a jó cselekedetei, akiknek a neve az élet könyvébe is be lett írva. *„Akkor tanakodtak egymással az Úrnak tisztelői, az Úr pedig figyelt és hallgatott, és egy emlékkönyv iraték ő előtte azoknak, akik félik az Urat és becsülik az ő nevét.”* (Mal. 3,16.).

Könyvek: A Jelenések könyve említést tesz egy másik könyvről is, ami pont az ellentéte az Emlékkönyvnek. Ebbe a könyvbe az emberek bűnei kerülnek

feljegyzésre, éppen ezért ez a könyv egyszerűen csak úgy van megemlítve, hogy „könyvek”, mintegy annak érzékeltetéséért, hogy a bűnöket feljegyezni lehetetlenség egyetlen könyvben. *„Megítéltetének a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint”* (20,12.). A Szentírásban több helyen találunk utalást arra vonatkozóan, hogy Isten az emberek által elkövetett bűnöket is feljegyzi. *„Ímé, feliratott előttem: nem hallgatok, csak ha előbb megfizetek, megfizetek keblükben: Vétkeitekért és atyáitok vétkeiért mind együtt, szól az Úr”* (Ésa. 65,6-7.). Jeremiás hasonlóan ír erről: *„A Júda vétke vas tollal, gyémánt hegygel van felírva”* (Jer. 17,1.).

Személyiség könyv: *„Nem volt elrejtve előtted az én csontom, mikor titokban formáltattam és idomítottam, mintegy a föld mélyében. Látták szemeid az én alakatlan testemet, és könyvedben ezek mind be voltak írva: a napok is, a melyeken formáltatni fognak; holott egy sem volt még meg közülök.”* (Zsolt. 139,15-16.). Valószínű, hogy azokat a testi, lelki és szellemi örökségeket tartalmazza ez a könyv, amellyel születünk, amiket elődeinktől öröklünk, amelyek viszont a bűn elleni küzdelmünkben személyreszabottan jelennek meg az életünkben. Isten nem ítélnéti azonos mértékkel a különböző helyzetből induló embereket. Személyiségünk öröklött tulajdonságainak figyelmen kívül hagyása olyan lenne, mintha két versenyfutót egyszerre indítanánk a közös cél felé, de az egyiknek ezer métert kellene odáig futnia, míg a másiknak csak száz métert. Ilyen helyzetben van két olyan ember is, akik közül az egyik egy lobbanékony természetű, hirtelen indulat örökségével született, míg a másik egy jámbor és szelíd természetet örökölt. Ahhoz, hogy a lélek gyümölcséből a *„békeesség, béketűrés és a szelídség”* (Gal. 5,22.) ki tudjon ábrázolódni a természetükben, nem azonos feltételekkel indulnak. Isten viszont az igazságos ítékezés érdekében figyelembe veszi ezt a különbözőséget, és így vizsgálja meg azt, hogy honnan indulva jutott el egy-egy ember arra a szintre, amit el tudott érni.

A vizsgálati ítélet folyamán különböző változtatások történnek a könyvek tartalmával.

- Akik Jézus ítélete szerint nem részesülnek kegyelemben, azoknak nevét kitörlik az élet könyvéből. Isten többször ad kinyilatkoztatást arról, hogy bizonyos esetekben kitörlésre kerül egy-egy embernek a neve az élet könyvéből. *„Aki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből”* (3,5.), aki viszont nem győz, annak a neve ki lesz törölve. *„És monda az Úr Mózesnek: Aki vétkezett ellenem, azt törölöm ki az én könyvemből.”* (2Móz. 32,33.). *„Ha valaki elvesz e prófétálás könyvének beszédeiből, az Isten annak részét eltörli az élet könyvéből”* (22,19.). Ezért *„Krisztus... másodszor már bűn nélkül jelen meg azoknak, akik Őt várják üdvösségükre.”* (Zsid. 9,28.).
- Akiknek a nevét kitörlik az élet könyvéből, azoknak a jó cselekedeteit is kitörlik az emlékkönyvből. Nehémiás éppen ettől való félelmében

imádkozott így: *„Emlékezzél meg én rólam én Istenem ezért, és ne engedd, hogy eltöröltesse az én jótéteményeim, melyeket cselekedtem”* (Neh. 13,14.). *„És ha az igaz elhajol az ő igazságától, és gonoszúságot cselekszik... akkor semmi igazságairól, amelyeket cselekedett, emlékezés nem léssen”* (Ezék. 18,24.).

- Akiknek neve megmarad az élet könyvében, azoknak viszont a bűneiről készült feljegyzést törlik el a könyvekből. Erről beszélt Péter apostol is a pünkösdi prédikációjában: *„Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltesse a ti bűneitek”* (Csel. 3,19.). Jeremiás pedig azt írja: *„Azokban a napokban és abban az időben, azt mondja az Úr, kerestetik az Izráel bűne, de nem lesz; a Júda vétkei, de nem találhatják: mert kegyelmes leszek azokhoz, akiket meghagyok”* (Jer. 50,20.). Zsid. 9,28. Mert *„ha a gonosztevő megtér minden vétkeiből, melyeket cselekedett, és megtartja minden parancsolatomat, és törvény szerint és igazságot cselekszik... Semmi gonoszúságáról, melyet cselekedett, emlékezés nem léssen; az ő igazságáért, melyet cselekedett, élni fog.”* (Ezék. 18,21-22.).

Ebben az ítéletben az Isten minden cselekedetet vizsgálat tárgyává fog tenni. *„A dolognak summája, mindezeket hallván, ez: az Istent féljed, és az ő parancsolatit megtartsad; mert ez az embernek földolga! Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az.”* (Préd. 12,15-16.). A különböző cselekedetek pedig az örök erkölcsi törvénnyel lesznek összehasonlítva. Ezért *„Úgy szóljatok és úgy cselekedjete, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni”* (Jak. 2,12.). Mivel Isten a szíveket vizsgálja, Ő ugyanis *„azt nézi, ami a szívben van”* (1Sám. 16,7.), vagyis a szív cselekedeteit fogja megítélni. Jézus ezért tanította azt a hegyi beszédében: *„Hallottátok, hogy megmondattok a régieknek: Ne paráználkodjál! Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében”* (Mt. 5,27-28.). A vizsgálati ítéletben tehát a szeretet örök törvényéhez való viszonyulásom fogja eldönteni az örök sorsomat: *„Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba”* (22,14.).

A vizsgálati ítéletről való látomásban a Mindenható jónak látta úgy bemutatni Jézust, mint az *„ember Fiát”*. Ezzel különös módon szeretné hangsúlyozni azt, hogy az ítéletben Jézus az emberi család tagjaként vesz részt. Olyan Szószólónk van az Atyánál, aki testvérünk és barátunk. Jézus azonban nemcsak a Szószóló és a Közbenjáró feladatát látja el, hanem Ő az ítélő bírása is minden testnek. Ebben az ítéletben *„az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta... És hatalmat ada néki az ítélettételre is, mivelhogy embernek fia”* (Jn. 5,22; 27.). Ebből következik, hogy *„nékünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki megjutalmaztassék a szerint, a miket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt”* (2Kor. 5,10.). *„És megparancsolta nékünk, hogy hirdessük a*

népnek, és tegyünk bizonyosságot, hogy Ő az Istentől rendelt bírója élőknek és holtaknak.” (Apcs. 10,42.). Az Atya csak annyiban vesz részt az ítéletben, hogy a jóváhagyását adja, az egyetértéséről biztosítja Jézust abban, hogy akiket Ő méltónak ítélt az örök életre, azokat Ő is elfogadja fiaiként. A Szentlélek pedig bennünket győz meg: „bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örökösársai pedig Krisztusnak” (Róm. 8,16-17.).

VI. A vizsgálati ítélet üzenete

Amikor tehát a Dániel által megjövendölt 2300 éves prófécia ideje lejár, akkor a mennyei Szentélyben egy nagyon fontos esemény veszi kezdetét. Elkezdődik az a soha vissza nem térő alkalom, amikor Isten eltörli az Ő hűségese gyermekeinek bűneit. Ez az esemény 1844-ben vette kezdetét, és tart folyamatosan addig, amíg Jézus végül lezárja a kegyelem idejét és lehetőségét.

Ennek a bibliai igazságnak a hirdetése által újra fény derül a mennyei Szentély igazságára, vagyis a benne folyó szolgálatra. Az emberek büntől való szabadulásának utolsó lehetősége ez! Amikor Jézus befejezi ezt a szolgálatot, akkor ez azt fogja jelenti, hogy mindenkinek végérvényesen eldőlt a sorsa. Ezért jelenti ki ekkor Jézus: *„Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltessék meg ezután is”* (22,11.). Pál apostol ezért biztat mindannyiunkat arra, hogy ragadjuk meg mindannyian az utolsó lehetőséget, és közeledjünk Istenhez addig, amíg nem késő: *„Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül”* (Zsid. 4,16.).